

CUVINTE CICATRIZATE

Volumul *Odeletă societății de consum** al lui Romulus Bucur aduce, sub aparent binecunoscuta formulă practică anterior, a poemelor domestice sau a poeziei cotidianului, o notă puternic marcată de luciditatea jocurilor intertextuale, dar și de traversările de stări care susțin un discurs matur și rece, de fapt, în evaluarea morală a prezenței socialului. Căci aceasta este referința acut surprinsă de poet mai cu seamă ca tentativă de ieșire din calmul intimist spre lumea *societății de consum*, în care toate sunt posibil de expus tocmai datorită ecranului crud al limbajului prozaic, pe care poetul îl adoptă nu numai ca amprentă personală a poeziei sale, ci și ca instrument al tuturor și al nimănui, destrămarea/ dezinhibarea a temelor și a conținuturilor poetice care se constată mai ales în partea despre *bătrânica care vrea să treacă strada...*, lait-motiv al reflecției dure și crude a acestui volum special.

Structurat în patru grupaje: *narațiuni, produse, lovstory (sau ceva de genul), bătrânica care, (alte) narațiuni*, volumul cuprinde tonalități care variază de la amintirile nostalgice marcate de rememorarea unor evenimente, prieteni, contexte cu patina autobiografică redată în nuanțe melancolice, dar pe alocuri ironice și autoironice, la tonalități grave, amare, în care sarcasmul se modulează și se pliază perfect pe situațiile ce par desprinse din jurnalele de știri sau din observarea cotidianului cu un ochi de privitor ca la teatru, în care implicarea se impune, dar cu rezerva că ceea ce vezi acolo, pe scenă, e o convenție. Totuși, ochiul scrutător al poetului Romulus Bucur face din *teatrum mundi* o scenetă, o farsă în care a regizat, precum la știrile pe scurt, un rezumat percutant a ceea ce a devenit lumea noastră în atitudine, în ceea ce privește valorile umanului, o umanitate ce contrariază de la pagină la pagină, de la vers la vers (*despre viața & moartea unor bătrâni*). Cu înțelepciunea maestrului oriental, Romulus Bucur expune percutant momente care au o intensitate emoțională particulară. Cu toate acestea, în redarea minuțioasă a situațiilor nu sunt prezente decât crochiurile, schițele sau eboșele în alb-negru care înăbușă dramatismul și anihilează patetismul într-o folie transparentă a poemului a cărui scriitură are de configurat povestiri, motivații absurde ale unor gesturi sau comportamente banale, stereotipuri din care poetul extrage ceea ce a mai rămas uman, nepervers, pentru ca apoi replicile la real să pară reacții aberante (*bătrânica ca model, bătrânica care ședea în aeroport, bătrânica care nu a*

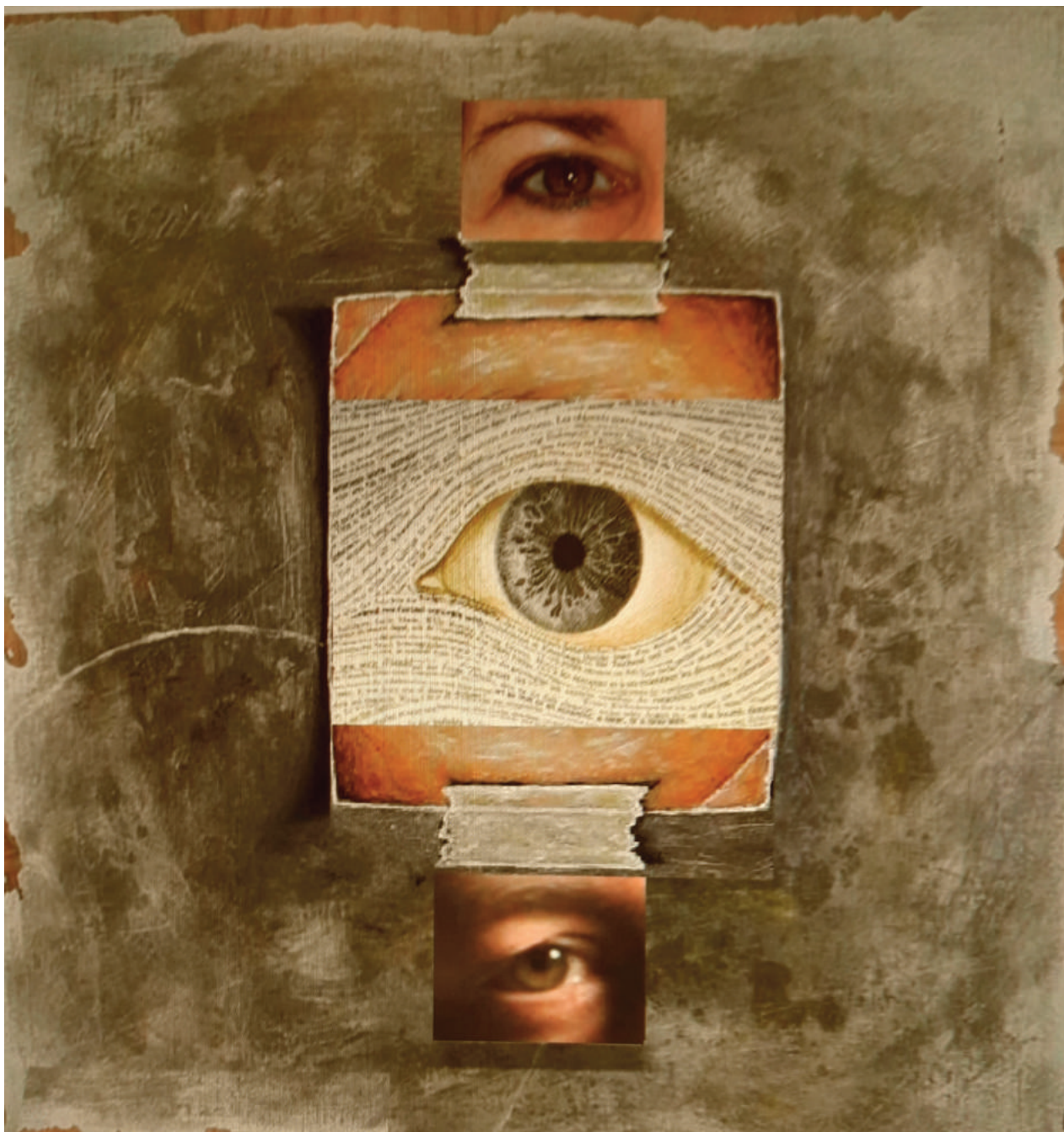
mai trecut strada). Poemele lui Romului Bucur sunt poeme despre viața din jurul nostru și despre moartea din jurul nostru, despre granița firavă care le desparte, despre cum se suprimă limitele dintre simțul cotidianului social și responsabilitatea cu privire la principiile și regulile de folosire ale acestuia, despre o lume care pare adeseori cu susul în jos, pe care o vezi, în care trăiești, în care acționezi și crezi că poți face pentru ea ceva să redevină normală sau cel puțin acceptabilă.

Rezultatul îl aflăm din paginile de recitat ale *Odeletei*. Transparența limbajului poetic cu care ne-a obișnuit Romulus Bucur dezvăluie semnificații noi care par vivi-secții ale realității, felii de țesut hiperemic, sângerând cu limpezimea și agilitatea tăieturii de bisturiu care deschide, incizează și apoi, prin reducția la cuvânt, reușește să cicatrizeze urmele traumelor prinse în acest mic tratat de folosire a ceea ce trăim sau a ceea ce trăiește alături de noi:

*un bătrân a sfâșiat un pahar
de hârtie parafinată/ și linge cu grijă
fâșie cu fâșie/ urmele de cafea*

*se apropie de coșul/ de gunoi
aruncă paharul/ și vrea să plece
se răzgândește
scotocește prin coș
pleacă până la urmă cu o chiflă mușcată/ în mână.*

Să mai adăugăm faptul că dincolo de natura reflexiv-socială a acestui demers poetic, Romulus Bucur ne reamintește subtil faptul că poezia e făcută și ca terapie, ca urmă a unei intervenții dure dar necesare, în cele din urmă, ca traseu anamnetic de uz individual și colectiv, în care participarea noastră e absolut inclusă în programul de reinventare a eului social, descoperind în versurile sale gesturi, stări, valori cu care am fost afini sau cu care am empatizat. De la umor la absurd, de la banal la gravitate, de la melancolie la cinism, de la prozaism la epicul sapiențial, de la dramatism la satiră, gamele în care Romulus Bucur compune această *odeletă societății de consum* variază, captându-ne să ne oprim un răstimp la marginea infernului, să zăbovim reflexiv, să luăm aminte la această lecție crudă care ne conține vrând-nevrând. Apogeul acestui periplu se reduce finalmente în viziunea detașată care închide volumul, sintetiză a poeziei aparentei simplități pe care Romulus Bucur a ilustrat-o mereu:

Ochi

*moartea apasă pedala mașinii de cusut strecoară
 suveica printre ițe mai face câte o împunsătură
 în broderia abia începută*

*ulite strâmte și întortocheate
 dau într-o piață mică prăvălie lângă prăvălie
 o cafenea la umbra unui platan de pe un zid
 te privește o pisică te așezi îți aduce numaidecât
 o cafea un pahar cu apă rece și unul mai mic cu raki
 dispare e aburul din cafea tremurul frunzelor platanului
 privirea știutoare a mâței statuia unei fete
 întoarse cu spatele*

*Romulus Bucur, *Odeletă societății de consum*, Editura Tracus Arte, București, 2018.